

Kristína Tenkelová, 16 rokov, Machulince

Prehltnuté slová

Každý deň chodievala na vlakovú stanicu. Nikam necestovala, len sa tam potíkala a dúfala, že ju niekto osloví. Avšak, v moment, čo ju niekto oslovil, triasli sa jej ruky a nevedela prehovoriť ani slova.

Taká bola. Čudáčka. Nič viac pre ľudí okolo nebola.

Pracovala v sklade, v tichu, tam sa naučili, že ju nemajú ohlasovať, lebo strpne.

Ale na stanici to bolo iné. Veľa ľudí ju tam nepoznalo a nevedeli, čo je zač, tak sa niekedy stalo, že sa jej niekedy niekto niečo spýtal. Ale ani tu nikdy nevedela svoj jazyk prinútiť k odpovedi, bola však vďačná za to, že si ju všimli, že BOLA VIDENÁ aspoň na chvíľku. Začiatky rozhovoru boli pre ňu najťažšie, ak sa jej podarilo dostať sa cez prvú úvodnú časť, už to šlo ľahšie, ale veľa ľudí jej už po prvom nepodarenom dojme nedalo šancu. Avšak nevzdávala to, chcela túto svoju nedokonalosť zmeniť.

Sadla si na predposledné sedadlo pospájaných sedačiek a čakala tak, ako vždy.

Okolo prechádzalo množstvo ľudí. Na sedačkách sa neustále vymieňali desiatky ľudí a vždy, keď to vyzeralo, že k nej niekto ide, zatriasla sa, ale snažila sa to skryť za voľnými rukávmi kabátu.

V ten deň však nikto za ňou neprišiel. Už sa aj chystala odísť, ale niekto prišiel k sedačkám, tak sa rozhodla ostať. Neznáma osoba sa rozhodla, že si sadne na sedačky oproti.

Samozrejme, bola udržaná formálna vzdialenosť a osoba si sadla o jedno sedadlo doľava, aby sa nemusela nikomu pozerieť priamo do očí. Ale aj tak, boli k sebe blízko, čo donútilo našu „čakateľku“ rozhovorov, aby z tašky vybrala magazín a tvárila sa, že aj ona tu netrpezlivo čaká. A vlastne aj čakala, ale nie na vlak.

Čakala, že sa niečo udeje, márne. Po dlhých minútach ticha už tušila, že rozhovor sa pravdepodobne neudeje, ale chcela tomu dať ešte šancu, tak sa rozhodla ešte chvíľu zostať.

Druhá strana na rozdiel od nej veľmi nerozmýšľala. Jej viečka sa zavreli krátko potom, ako si sadla. Skrčila chrbát, aby sa mohla oprieť o malé kovové operadlo a položila nohy na kufor tak, že bolo nemožné prejsť uličkou.

Už bolo jasné, že sa naozaj žiaden rozhovor neudeje a aj by odišla, keby jej v tom nezabraňovala zatarasená ulička. Sedela zle, ľutovala, že si nesadla na iné sedadlá, tam by sa jej toto stať nemohlo, tam by mohla odísť druhou stranou, ale tu jej v tom bránila stena.

Sledovala, či sa spiackej žene náhodou nepohnú nohy a nedostane šancu odísť. Zatiaľ to ale pozitívne nevyzeralo.

Žena oproti musela byť veľmi unavená, zaspala krátko potom ako prišla.

Nedokázala ju zobudiť, taký čin jej prišiel ako príliš chladný, a vlastne, aj keby daná žena nespala, nedokázala by jej povedať, aby jej uvoľnila cestu. Už len myšlienka na to, že by mala niekoho o niečo poprosiť, jej spôsobovala úzkosť.

Chcela byť odvážna, chcela, veď preto sem každý deň chodila, ale jej telo ju nikdy neposlúchalo. Vždy dalo ostatným pocítiť neistotu a slabosť, ktorú vo vnútri pociťovala.

Počula šuchot, obzrela sa a uvidela, že niekto spiacej žene zobral malú taštičku, ktorú mala položenú na vrchu všetkých igelitiek a látkových tašiek. Svižným krokom osoba odchádzala s vecou, ktorú práve odcudzila.

A nastal čas konať, ale nemal kto, pretože, keď sa obzrela navôkol, nevidela nikoho, kto by nejako reagoval na krádež. Každý upieral svoju pozornosť na niečo iné.

Vyšlo to na ňu. Musela konať. Nohy mala ako zo žele, pri vstávaní sa musela pridržať operadla.

Spravila krok, dva, zastala tesne pred ženou a spiaca žena otvorila oči.

A v momente ľutovala, že vôbec vstala zo stoličky, aby jej niečo povedala.

Pretože teraz, keď nastal čas rozprávať, prehltla všetky slová, čo chcela povedať a z jej úst vyšiel len nejaký divný tichý zvuk. A stála tam, nepochopená. Druhá strana si prekrížila ruky a uvoľnila priechod medzi sedadlami.

Už vedela, že nebude schopná rozprávať, tak využila šancu ujsť. Rýchlo schmatla svoje veci a rýchlym krokom kráčala preč od celej tejto situácie.

Doteraz sa ešte držala, ale už to nezvládala. Musela sa vzdialiť niekam ďalej od ľudí.

Odbočila na toalety, dúfala, že tam nikto nebude a bude sa môcť vydýchať.

Zavrela za sebou dvere a ocitla sa zoči-voči človeku, čo jej spôsobil tento stav.

Konkrétne zlodejke, čo si pred zrkadlom upravovala svoje očné linky. Na umývadle mala položené dve tašky. Jedna bola stredne veľká, čierna a druhá, tá odcudzená, malá červená taštička, o ktorej by sa vďaka jej jednoduchosti a drobnosti dalo uveriť, že je to len kapsička s kozmetikou.

Ale ona to videla, tak ju nik neoklame.

Prudko sa nadýchla a pristúpila k umývadlu. Tvárila sa, že aj ona sa ide upraviť, ale rýchlym chmatom zdrapla červenú taštičku a utekala.

Toto si vyvolalo reakciu. Zlodejka sa za ňou rozbehla, ale zmenila smer, keď zbadala, že žena smeruje k obeti jej krádeže.

Bála sa jej vrátiť tašku, ale vedela, že je to najlepšia vec, ktorú môže práve urobiť. Keď nevie reagovať ústami, musí rukami, povedala si.

Chcela jej to tam nenápadne dať, už nechcela rozhovor, chcela spraviť správnu vec a ísť domov.

Tak prechádzala popri poslednom sedadle a chcela nenápadne taštičku položiť na kufor, ktorý bol už teraz položený stranou.

Išla zozadu. Nenápadne. Priblížila sa ku kufru, nastavila taštičku a pustila ju na kufor.

Nevyšlo. Taška padla. V momente sa zohla zodvihnúť tašku.

„Prepáčte,“ vykĺzlo jej z úst, čo sa často nestávalo.

Len zriedkavo jej vykĺzlo správne slovo v správny čas pred cudzími ľuďmi.

„Nevadí. Aj ja som dnes tak unavená, že si nič nevšímam. Cestujem domov. Aj vy niekam cestujete?“

Pokrútila hlavou.

„Čakáte na niekoho?“

„Áno...“

„Tak si kľudne prisadnite. Nech sa mám aspoň s kým pohovárať, inak zase zaspím, čo by som nemala, lebo zmeškám vlak.“

Jemne sa usmiala a prisadla si, aby sa stalo to, po čom tak veľmi túžila. Rozhovor.